

ingenlunde beklager, — tværtimod, jeg erkjender tilfulde den Humanitet, hvormed Regjeringen og Rigsdagen har behandlet Secterne — saa giver dette mig desuønsket Anledning til at ønske, at ogsaa Folkekirken kunde faae sin egen Forsatning, og selv faae Lov til at raade for sin Lære og sin Ritus, naar samme ikke strider imod den borgerlige Orden. Man maa dog heller ikke overse, at, da Individerne af den lutheriske Kirke nu ikke ere bundne til Kirken, men Kirken derimod er bunden til Staten, saa er der en stor Forskjel paa Kirkens Stilling før Grundlovens Givelse og efter. — For Grundloven var enhver dansk Statsborger, paa saa og meget indskrænkede Undtagelser nær, Medlem af den danske Statskirke, ja, man kan jo sige, at den eneste Maade, lovligt at komme ud af den danske Statskirke paa, var at døe; thi, om jeg endog saa offentligt beklædte, at jeg ikke troede paa Christum, ja, ikke engang troede paa en personlig Guddom, blev jeg ligesuldt Medlem af Statskirken, og, da Kongen var Landets første Bisp og Kirkens Fostersfader o. s. v., maae vi jo tilstaae, at Kirken med alle dens Medlemmer var ganske gaaet op i Staten. Nu derimod har Grundloven til samme Tid, som den har givet Religionsfrihed, tillige, som rimeligt var, filliet en Kirkeforsatning i Udøgt, og da nu Kongen, skøndt han ikke har Religionsfrihed, dog er ansvarsfri, og det derimod ikke er givet, at Kultusministeren skal høre til den lutheriske Kirke, saa synes mig, at jeg har god Grund til at ønske, at den Dag snart maatte oprinde for Folkekirken, at den fik sin egen Forsatning, saaledes at den selv kunde styre sine indre Anliggender. Dertil kommer, at vi nu have en Kultusminister, hvis Handlinger i kirkelige Henseender endog saa jeg specielt har Grund til at erkjende, og som her for Thinget har beklædte, at han føler for Folkekirken, saa at jeg ikke kan andet end ønske, at dette Forhold kunde blive ordnet under hans Bestyrelse. Jeg tillader mig derfor at rette den Forespørgsel til den høitagtede Kultusminister: For det ventes i Genhold til Kultusministerens Udtalelse i Thinget den 20de December s. A., at det længe bebudede Skridt at tilkalde en Repræsentation af Folkekirken, for at forberede

den i Grundloven tilføjede Ordning af Folkekirken Forsatning vil blive iværksat inden den næste Sammenkaldelse af Rigsdagen? Jeg har brugt det Udtryk „en Repræsentation af Folkekirken,“ men det ærede Thing maa jo kunne forstaae, at det ikke kan være min Mening, at der virkelig kan være en saadan fuldstændig Repræsentation af Folkekirken, da jeg selv altid har beklædte, at Kirken ikke faktisk er til; jeg har imidlertid brugt dette Udtryk, fordi den forhenværende høitagtede Kultusminister har sagt, at en Forsamling, som saaledes blev sammenkaldt, var for ham en Repræsentation, og, da den nærværende Kultusminister forsaavidt har sluttet sig til den forrige, og har viist, hvad han vilde lægge i denne Repræsentation, saa haaber jeg, det maa være mig tilladt at oplæse en lille bitte Sætning, som er sagt af den nærværende Kultusminister, hvorved han fuldkommen fritager mig fra den Angst, jeg ellers kunde have i Henseende til Repræsentationen. Han siger: det findes i Rigsdagstidenden, Sp. 2438: „Det ligger jo aldeles klart for, at jeg har forstaaet min Formands Anskuelse, som ogsaa vilde være mine, naar jeg kommer til at sammenkalde en Forsamling, saaledes, at man skal søge dens Raad i denne Sag, og jeg troer, at Sagen er saa vanskelig, at Rigsdagen maa ssee kunde behøve at høre et saadant Raad. Det forekommer mig i det Hele at være en synderlig Frygt, naar man siger, at vi give Spørgsmaalet fra os, naar disse Mænd, som skal vælges til at repræsentere Kirken, blive hørt; man kan jo dog vel taale at høre dem, naar man selv har Afgjørelsen i sin Haand.“ Jeg synes, at denne Sætning har fuldkommen frigjort mig for mine Strupler, og jeg vil henstille til det ærede Thing, om det ikke ogsaa kan finde sig frigjort, da Kirke- og Underviisningsministeren ingenlunde lægger Saameget i Repræsentationen, at man herved skal have Hænderne bundne. Derfor er det, at jeg just har filliet Forespørgslen paa den Maade, for at slutte mig til, hvad saavel den forhenværende som den nuværende Kirke- og Underviisningsminister har udtalt i denne Henseende.

Kirke- og Underviisningsministeren:
Den Tid, der er forløben, siden denne Sag